

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta právnická

Diplomová práce

Americké protimonopolní zákonodárství z přelomu 19. a 20.
století

Zpracoval: Aleš Srp
Plzeň 2014

„Prohlašuji, že jsem tuto diplomovou práci zpracoval samostatně, a že jsem vyznačil prameny, z nichž jsem pro svou práci čerpal způsobem ve vědecké práci obvyklým.“

Plzeň, srpen, 2014

Aleš Šrp

OBSAH:

1) Úvod.....	2
1.1 Cíle práce.....	2
1.2 Antimonopolní zákonodárství a jeho účel	2
1.3 Struktura práce.....	2
2) Exkurz do antimonopolního zákonodárství v Evropě.....	5
3) Historický, hospodářský a politický vývoj USA vedoucí k vydání Shermanova zákona.....	6
3.1 Historicko-politický vývoj USA v 19. Století.....	6
3.2 Hospodářský vývoj USA v 19. Století.....	10
4) Okolnosti přijetí a fungování Shermanova zákona v letech 1890-1914.....	15
4.1 Okolnosti přijetí Shermanova zákona.....	15
4.2 Čl. 2 Shermanova zákona.....	16
4.3 Fungování Shermanova zákona.....	17
5) Přijetí Claytonova zákona v roce 1914, jeho fungování a přínosy.....	24
5.1 Okolnosti přijetí Claytonova zákona.....	24
5.2 Výčet dalších zakázaných praktik (oproti Shermanovu zákonu).....	25
5.3 Fungování Claytonova zákona.....	26
6) Významné soudní procesy vztahující se k antimonopolnímu zákonodárství.....	29
6.1 <i>United states vs E. C. Knight</i>	29
6.2 <i>United staes vs Standart Oil</i>	30
6.3 <i>United states vs American Tobacco Company</i>	31
6.4 <i>Locher vs New York</i>	32
7) Zhodnocení fungování a přínosu obou zákonů.....	34
7.1 Zhodnocení.....	34
7.2 Další navazující legislativa přijatá ve 20. Století.....	37
8) Závěr.....	40
Seznam použité literatury.....	41
Cizojazyčné resumé.....	42

- 1) Úvod
 - 1.1 Cíl práce, odůvodnění výběru tématu, hypotéza, výzkumná otázka
 - 1.2 Antimonopolní zákonodárství a jeho účel
 - 1.3 Struktura práce
- 2) Exkurz do antimonopolního zákonodárství v Německu
 - 2.1 Ekonomické a historické souvislosti**
 - 2.2 Charakteristika antimonopolního zákonodárství v Německu na počátku 20. století**
- 3) Historický, hospodářský a politický vývoj USA vedoucí k vydání Shermanova zákona v roce 1890
 - 3.1 Historický vývoj USA v 19. století**
 - 3.2 Hospodářský vývoj USA v 19. století**
 - 3.3 Politický vývoj USA v 19. století**
 - 3.4 Vydání Shermanova zákona a jeho okolnosti
- 4) Fungování Shermanova zákona v letech 1890-1914
 - 4.1 Obecně o Shermanově zákoně
 - 4.2 Čl. 2 Shermanova zákona
 - 4.3 Praktické dopady Shermanova zákona
- 5) Přijetí Claytonova zákona v roce 1914, jeho fungování a přínosy
 - 5.1 Okolnosti přijetí
 - 5.2 Výčet dalších zakázaných praktik (oproti Shermanovu zákonu)
 - 5.3 Fungování Claytonova zákona**
- 6) Významné soudní procesy vztahující se k antimonopolnímu zákonodárství
 - 6.1 Standard oil
 - 6.2 Utah pie

1) Úvod:

1.1 Cíl práce:

Cílem této práce je analyzovat americké protimonopolní zákonodárství na přelomu 19. a 20. století a okolnosti jeho přijetí, stejně jako fungování jednotlivých předpisů.

Dílčím cílem je pak provést určité srovnání protimonopolního zákonodárství na přelomu 19. a 20. století v USA a v některé z evropských zemích s kontinentální právní kulturou. Dílčím cílem je tedy především poukázat na shody a rozdíly mezi právními úpravami ve Spojených státech a v Evropě.

Téma této diplomové práce je značně popisné a z tohoto důvodu nebude práce obsahovat žádný vlastní výzkum.

1.2 Antimonopolní zákonodárství a jeho účel

Antimonopolní politika i antimonopolní zákonodárství a jeho účel a také určitá „oprávněnost“ představuje z politického i ekonomického hlediska velmi rozporuplné téma. V současnosti má však antimonopolní zákony naprostá většina moderních států. Antimonopolní či protitrustové zákony se jednoduše řečeno snaží podpořit či udržet konkurenci na trhu tím, že regulují jednání, které ji omezuje. „*Moderní antimonopolní zákony u nás, podobně jako v demokratických státech, zahrnují vedle zákazu kartelových dohod, zákazu zneužívání monopolního postavení a kontroly fúzí, také kontrolu státní pomoci a dohled nad veřejnými soutěžemi. Rovné postavení veřejných a soukromých podniků umožňuje stíhat nejen aktivity soukromých podniků, ale také sdružení, komor, svazů, orgánů místní samosprávy a státních podniků.*“¹

1.3 Struktura práce:

Úvod: V úvodu této diplomové práce budou stanoveny cíle práce a bude odůvodněn výběr tématu. Vedle toho bude vymezen pojem antimonopolní zákonodárství a jeho účel a bude vytyčena základní struktura práce.

¹ ZEMPLINEROVÁ, Alena. *Antimonopolní politika*. Praha: Národohospodářský ústav AVČR, 2001. s. 2.

Druhá kapitola: Druhá kapitola bude určitým exkurzem, neboť se jako jediná nebude věnovat antimonopolnímu zákonodárství USA

Třetí kapitola: Kapitola bude zaměřena na historický, hospodářský a politický vývoj USA v 19. století, přičemž ačkoli je zřejmé, že tento vývoj je do jisté míry propojen, pokusím se jej oddělit a charakterizovat nejprve jeho historicko-politický vývoj a nakonec ekonomický vývoj. Poslední část kapitoly se bude věnovat samotnému vydání Shermanova zákona a jeho okolnostem. Je nesporně zajímavou skutečností, že zákon neměl být určen k tomu, aby ovlivnil trh nebo zisky podniků dosažené poctivým způsobem, což je nutné zohlednit při charakteristice veškerých okolností, které k přijetí zákona vedly.

Čtvrtá kapitola: Tato kapitola bude zaměřena na otázky fungování Shermanova zákona, přičemž nejprve se zaměřím obecně na obsah a rozsah úpravy v zákoně, dále se pak zaměřím zejména na jeho článek 2, který se snaží o vytvoření optimálního soutěžního prostředí. Později byl výklad tohoto článku doplněn celou řadou principů a pravidel, která dovodila judikatura amerických soudů. Tyto principy budou rovněž zmíněny v této kapitole za účelem lepšího porozumění výkladu zákona.

Pátá kapitola: Kapitola bude pojednávat o přijetí dalšího antimonopolního zákona, tedy Claytonova zákona, ke kterému došlo v roce 1914 a dále o jeho fungování a přínosech. Claytonův zákon byl přijat především proto, že měl doplnit Shermanův zákon, což učinil tím způsobem, že zakázal další druhy konkurenční jednání. Hlavním cílem ustanovení Claytonova zákona bylo zamezit protisoutěžním praktikám, které mohou ohrozit fungování hospodářské soutěže na trhu.

Pro lepší pochopení situace po přijetí Claytonova zákona budou na případu *United States vs United States Steel Corporation* z roku 1920 ukázány okolnosti, za kterých probíhala rozhodnutí ve věcech antimonopolního zákonodárství za účinnosti obou základních právních předpisů.

Šestá kapitola: Kapitola bude pojednávat o jednotlivých případech z judikatury amerických soudů, které jsou v USA významným zdrojem poznání amerického práva. Za účelem detailní analýzy budou vybrány 4 případy, kterými jsou *United States vs E. C. Knight*, *Locher vs New York*, *United States vs Standart*

Oil, United States vs American Tobacco. Důležitost prvního případu spočívá ve faktu, že se jednalo o jeden z prvních procesů před Nejvyšším soudem Spojených států, který se týkal nekalosoutěžních praktik. Druhý případ patří opět mezi nejzásadnější procesy, byť se přímo daného tématu netýká. Avšak jeho zařazení ospravedlňuje fakt, že odůvodnění Nejvyššího soudu podané v tomto případě pak bylo v následujících letech hojně využíváno a citováno v dalších antimonopolních procesech. Poslední dva případy patří mezi jedny z největších v amerických dějinách jednoduše proto, že se týkaly obrovských korporací s obrovským vlivem a ekonomickou silou. Z dalšího období pak zařazují ještě případ *United States vs United States Steel Company*, který je však zařazen v jiné kapitole a je použit pro objasnění situace panující před Nejvyšším soudem v pozdější době.

Sedmá kapitola: Tato kapitola bude věnována zhodnocení fungování a přínosu obou zákonů. První část se bude věnovat zhodnocení, které bude vycházet nejen z teoretických poznatků, ale i ze studia výše nastíněné judikatury. Rovněž v této podkapitole přidávám svůj pohled na fungování amerického antimonopolního zákonodárství. Druhá část pak stručně pojedná o další navazující legislativě přijaté ve 20. století (např. Robinson-Patmanův zákon).

Osmá kapitola - závěr: V závěru práce budou shrnuta základní fakta a bude zhodnoceno naplnění cílů práce.

2) Exkurz do antimonopolního zákonodárství v Evropě

Má původní představa o podobě této práce počítala se stručným exkurzem do antimonopolního zákonodárství některé z evropských zemí s kontinentální právní kulturou tak, aby bylo možno udělat srovnání s úpravou a fungováním obdobného zákona ve Spojených státech ve stejném období. Problémem ovšem je, že antimonopolní zákonodárství se v evropských zemích rozšířilo později, převážně až po druhé světové válce a takovéto srovnání by vzhledem k volbě tématu postrádalo smysl.

Určité pokusy o antimonopolní zákony proběhly v roce 1791 ve Francii po Francouzské revoluci, kdy byly prohlášeny dohody konkurujících si výrobců o stanovení cen za neplatné a neústavní. Podobný předpis byl přijat i v Rakousku v roce 1852. Konstatoval, že „dohody vedoucí ke zvýšení ceny komodity v neprospěch veřejnosti by měly být potrestány jako přestupky. I když takovéto dohody zůstaly v Rakousku neplatné i nadále, zákonem z roku 1870 však byly zrušeny sankce za jejich porušení. Naopak podle německých zákonů byly dohody o cenách naprosto legální. Nicméně po rozšíření deprese v Evropě na konci 19. století ztratily tyto myšlenky na přitažlivosti a bylo bráno za zcela samozřejmé, že společnosti spolupracovaly a tvořily kartely, aby zvládly obtížné ekonomické podmínky.²

² Papadopoulos, Anestis S (2010). *The International Dimension of EU Competition Law and Policy*. Cambridge University Press. Str.. 8–9. ISBN 978-0-521-19646-8.

3) Historický, hospodářský a politický vývoj USA vedoucí k vydání Shermanova zákona³

Tato kapitola mapuje vývoj Spojených států od roku 1800 do roku 1900. Cílem je čtenáři přiblížit vývoj politicko-hospodářské situace a hospodářský vývoj v průběhu tohoto století, který vyústil, mimo jiné, právě k přijetí antimonopolní legislativy na jeho konci.

3.1 Historický a politický vývoj v 19. století

Na pobřeží Tichého oceánu se rozkládalo teritorium Oregon. Nároky na toto teritorium si dělali Američané a Britové, ostatní kolonizátoři se nároků na toto území vzdali. Podle dohody z roku 1818 mezi oběma stranami bylo území pod jejich společnou správou. Jednalo se však pouze o formální záležitost, neboť Američané žádnou správu neprováděli.

Avšak postupně se mezi Američany roznesla zpráva o úrodné půdě a bohatých lesích v tomto teritoriu a od třicátých let se zde začali usazovat přistěhovalci. V roce 1845 teritorium obývalo asi pět tisíc osadníků. Další osadníci se začínali usazovat na mexickém příhraničním území v Kalifornii. Mexická správa nebyla příliš dobrá a bylo jen otázkou času, kdy místní osadníci zatouží po připojení ke Spojeným státům.

Další mexické území, na jehož připojení si nový stát pomýšlel, byl Texas. Podmínky byly příznivější než v Kalifornii. Američanů žilo v Texasu velké množství⁴ neboť je mexická vláda od roku 1823 sama zvala kvůli stabilizaci hranice. Mexická vláda začala být ze vznikající situace nervózní, protože v určitých oblastech Američané Mexičany početně značně převyšovali a další přistěhovalectví se pokusila zakázat.

Početná americká kolonie v Texasu požadovala po mexické vládě větší pravomoci. Na konci roku 1834 došlo v Mexiku ke státnímu převratu, generál Santa Anna se prohlásil diktátorem a na počátku roku 1836 mířil se svou armádou do Texasu. Na to zareagovali američtí osadníci vyhlášením nezávislosti.

³TINDALL, G. B., SHI, D. E.: *Dějiny Spojených států amerických*, 4. vyd. Praha, Nakladatelství Lidové noviny 2000. ISBN 80-7106-452-1

⁴ 20000 v roce 1830

Touha po nezávislosti na Mexiku pak byla ještě znásobena po dobytí pevnosti Alamo, kde se málo početná americká posádka zvládla dlouhou dobu bránit před velkou mexickou přesilou, než byla nakonec poražena. Armáda amerických dobrovolníků pod vedením Sama Houstona pak mexickou armádu zcela zničila, Santa Annu zajala. Ten si pak vykoupil svobodu podepsáním dohody, kterou uznal nezávislost Texasu. Sepsali svou ústavu a požadovali připojení ke Spojeným státům. To ovšem nebylo jednoduché. Bylo mnoho důvodů, proč se Spojené státy zdráhaly Texas přijmout.⁵ Cítlivé téma ovlivnilo i nominaci demokratů na prezidenta, když váhajícího Van Burena nahradil o expanzi usilující Jamese K. Polk. Aby tolik nedráždil konkurenční stranu whigů, která byla zcela jednoznačně proti otroctví, spojil požadavek na připojení Texasu Spolu s požadavkem na připojení Oregonu. Po jeho vítězství v prezidentských volbách dosavadní prezident Tyler zahájil proces připojení Texasu k Unii. Stalo se tak 29. Prosince 1845.

Oregon byl pak připojen o rok později, když Britové nebyli ochotni riskovat válku s Američany a tím i ohrožení svých hospodářských zájmů.

Přijmutím Texasu do Unie se značně zhoršily vztahy s Mexikem a prezident Polk se začal připravovat na válku. Vyslal armádu do Texasu, jehož nezávislost nebyla Mexikem uznávána, s cílem vyvolat válku a pokusit se tak připojit ještě další mexické území – Kalifornii a Nové Mexiko. Po útoku Mexičanů na skupinu amerických vojáků schválil Kongres vyhlášení války. Zároveň prezident Polk podněcoval povstání amerických kolonistů v Kalifornii. K tomu nakonec skutečně došlo a Kalifornie se prohlásila za součást Spojených států.

Válka s Mexikem pokračovala na jeho území a Američané dobili Mexiko City. 2. února 1848 byla podepsána mírová smlouva z Guadalupe Hidalgo. Jejím výsledkem bylo, že se Mexiko vzdalo veškerých nároků na Texas severně od Rio Grande a odstoupilo Spojeným státům Kalifornii a Nové Mexiko. Spojené státy pak Mexiku zaplatily jako odškodné patnáct miliónů amerických dolarů a převzalo všechny pohledávky amerických občanů vůči Mexiku ve výši necelých čtyř miliónů.

Je třeba si uvědomit, že v naznačeném začátku tohoto exkurzu, tj. kolem roku 1800, se Spojené státy nacházely v situaci, kdy před pouhými několika lety získaly bývalé britské kolonie nezávislost na Británii. V začátku se tedy nejedná o

⁵ Jednalo se např. otázku otroctví a vztahy s Mexikem

vyspělý národ s vlastní historií, ale o směsici lidí mnoha různých národností spojených dohromady především územím, na kterém žili. Logicky však převažovali lidé národnostně, historicky a kulturně spojení s Velkou Británií. To se projevilo převládajícími britskými kulturně-politickými reáliemi. Dobře patrné je to například právě na právní kultuře, která vycházela z britského common-law⁶ a stejně tak na politických zvyklostech.

Pro další vývoj ve Spojených státech amerických byl důležitým mezníkem tzv. Missourský kompromis z roku 1819. V této době byl počet svobodných a otrokářských států vyrovnán jedenáct ku jedenácti. Teritorium Missouri, které bylo na nejlepší cestě stát se plnohodnotným státem Unie⁷ představovalo v tomto kontextu tedy problém, jelikož se do něho stěhovalo spousta lidí z Jihu, kteří si s sebou pochopitelně brali veškerý svůj majetek – tedy i otroky. Tento fakt hrozil narušit rovnováhu mezi počtem svobodných a otrokářských států. Nakonec byla dohoda umožněna současným přijetím nového státu Maine, čímž poměr svobodných a otrokářských států zůstal zachován. Při schvalování Missourského kompromisu byl k návrhu připojen dodatek, aby otroctví bylo zakázáno ve všech dalších státech severně od šestatřicátého stupně třicáté minuty severní šířky.

System dvou dominujících politických stran vznikl ve volbách v roce 1836. Postupným vývojem došlo ke vzniku dvou táborů, v nichž se politické přesvědčení formovalo okolo stoupců nebo naopak odpůrců prezidenta Jacksona. Budoucí demokraté, kteří vybírali Jacksonova nástupce pro volby do úřadu prezidenta Spojených států, vybrali jako svého kandidáta dosavadního viceprezidenta Martina Van Burena. Druhý tábor, whigové, kteří se pak postupem času integrovali do republikánské strany, vybrali kandidátů více. Jednotící ideou budoucí republikánské strany pak byl především odpor k dosavadnímu prezidentovi Jacksonovi.

Za vlády dalšího prezidenta Johna Tylera (v letech 1841 až 1845) došlo k jednání s Velkou Británií, se kterou měly Spojené státy mnoho třecích ploch. Do Washingtonu byl vyslán lord Ashburton, který během své mise dojednal hranice státu Maine s anglickými koloniemi na severu. Vyřešily se i další příhraniční rozpory.

⁶ Anglické zvykové právo

⁷ K tomu Missouri potřeboval šedesát tisíc obyvatel.

Po připojení nových území po mexické válce⁸ vyvstal problém jak se postavit k problému otrokářství. V Texasu otrokářství kontinuálně fungovalo a Kongres se smířil s přijetím dalšího otrokářského státu. Problém spočíval v tom, že na území Mexika bylo již otroctví zrušeno, a proto byl k Polovu návrhu zákona o územních ziscích ve válce s Mexikem připojen dodatek poslance Davida Wilmota, který zakazoval, aby na nově získaných teritoriích již nebyla připuštěna existence otroctví.⁹ I když tento dodatek nebyl nikdy ratifikován, byla již příliš zakořeněna ve veřejném mínění.

Otázka nabyla na aktuálnosti po nález z zlata a následném vypuknutí zlaté horečky v teritoriu Kalifornie. To mělo za následek značný přísun lidí doufajících v nález zlata. Obyvatelstvo se začalo rychle rozrůstat. V prosinci 1849 podpořil nově zvolený prezident Zachary Taylor návrh na okamžité uznání Kalifornie jako státu. Zároveň požadoval, aby do debaty nebyla vnášena otázka otroctví.

Nicméně otázka otroctví neustále rozjitřovala vášně v Kongresu. Jižané se obávali, že vychýlení rovnováhy přijímáním dalších svobodných států, Sever pak na druhé straně zase zaujímal stanovisko, že není žádný důvod pro rozšiřování otroctví do nových států. Situace se stávala stále vyhocenější a strašák občanské války se stále více vynořoval na obzoru. Aby takovéto situaci zabránil, navrhl v roce 1850 senátor Henry Clay balík osmi rezolucí, které by sporné záležitosti řešily. *V nich se počítalo s přijetím Kalifornie jako svobodného státu, s uspořádáním zbývajících částí území Jihozápadu bez jakýchkoliv omezení vztahujících se k otroctví, se zamítnutím Texasem požadovaného přemrštěného územního nároku, s kompenzací Texasu za zamítnutí jeho územního nároku v podobě převzetí jeho dluhu, s potvrzením existence otrokářství v Kolumbijském okrsku, zároveň však se zákazem obchodu s otroky přes jeho hranice, s přijetím účinnějšího zákona o uprchlých otrocích a se zbavením Kongresu moci zasahovat do obchodu s otroky mezi jednotlivými státy.*¹⁰ Nezdálo se, že by návrh měl šanci získat podporu jako celek, proto se hlasovalo o jednotlivých bodech zvlášť. Z celkových osmi jich bylo schváleno celkem pět a krize byla opět na nějaký čas zažehnána.

⁸ Tj Texasu, Kalifornie a Nového Mexika

⁹ Tzv. Wilmotova podmínka

¹⁰ TINDALL, G. B., SHI, D. E.: *Dějiny Spojených států amerických*, 4. vyd. Praha, Nakladatelství Lidové noviny 2000.str. 296 ISBN 80-7106-452-1

Nicméně otázka otroctví se vynořovala znovu a znovu, pro obě strany byla velmi důležitá. Jedinou nadějí na odvrácení hrozící občanské války bylo uzavírání neustále nových a nových kompromisů, které se však s postupujícím časem stávaly více a více obtížné. Dalším problémem kompromisů byla jejich nejednoznačnost. Obě strany si je pak vysvětlovaly podle svých potřeb a nebylo pořádně jasné, která ze stran je v právu. Obě strany sváděly boje, kde jen byla možnost. Postupem času došlo i na skutečné boje, známé jako „krvácející“ Kansas.

Krise pak dále eskalovala po zvolení republikánského kandidáta Abrahama Lincolna do úřadu prezidenta Spojených států. Ihned po volbách vyhlásil zákonodárny sbor Jižní Karolíny své odtržení od Unie a brzy ho následovalo dalších šest států, které pak vyhlásily Konfederované státy americké.

3.2 Hospodářský vývoj v 19. století

Vývoj v 19. století byl turbulentní a dynamický ve všech oblastech, ať už se budeme soustředit na sociální, politický či ekonomický vývoj. V této podkapitole se nejdříve zaměříme na popsání sociálního vývoje v tomto století.

Počátek 19. Století byl ve znamení expanze na Západ. První cesty průkopníků mířily do Santa Fé, hlavního města a obchodního střediska Nového Mexika. Mexičané dali najevo, že američtí obchodníci budou vítáni. Začaly se tedy organizovat karavany s kolonami vozů, které vezly nejrůznější zboží a v Santa Fé ho pak vyměňovali především za mexické drahé kovy.

Velké množství lidí mířilo stále častěji na západ. Různé sociální skupiny se usazovaly v různých oblastech. Cílem plantážníků a jejich otroků byly ponejvíce státy Alabama a Mississippi, další vystěhovalci pak mířili údolím Ohia a k velkým jezerům. Při tomto stěhování se noví osadníci střetávali s Indiány, kteří byli vytlačováni více a více na západ. Výrok jednoho britského cestovatele jasně dokládá, jak tyto změny nutně museli tehdejší současníkům připadat převratné: „*Stará Amerika se zřejmě rozpadá a stěhuje se na západ. Rodiny,*

*dostavníky, bryčky a jezdcí na koních vytvářejí vsutku skvostný obraz ruchua činorodosti, roztaženi po více než třech stech milích.*¹¹

I další průběh 19. Století byl poznamenán osidlováním západu Spojených států. *Po roce 1860 více než polovina obyvatel žila za Apalačským pohořím*¹² a počet obyvatel navíc díky přistěhovalectví neustále rostl. Osidlování samozřejmě pokračovalo překročením řeky Mississippi a nezastavilo se, dokud se mu do cesty nepostavil Tichý oceán.

V roce 1820 byl přijat nový zákon o půdě, který snížil cenu za akr a minimální velikost parcely. Bylo tedy možné, aby si průměrný osadník koupil půdu za opravdu nízkou cenu. A pokud částku neměl, byla zde široká škála dostupných úvěrů od bank. Avšak osadníci dále bojovali za zlepšení podmínek při obsazování západu. Jejich cílem bylo, aby zákon uznal právo záboru. Pokud tedy někdo obdělával půdu, která mu nepatřila, měl mít možnost si ji za minimální cenu koupit. Dalším jejich požadavkem pak bylo tzv. odstupňování, tedy postupné snižování ceny dosud neprodaných pozemků. Zákon z roku 1930 umožňoval si vykolíkovat parcelu ještě před výměrem pozemků a zákon o odstupňování ceny z roku 1854 vyhověl požadavku na snižování ceny neprodané půdy.

Západ spojených států se tak díky růstu osídlení, především zemědělci, a příhodným klimatickým podmínkám, stal producentem potravin pro ostatní oblasti. S rostoucí obchodní výměnou se zbytkem země sílil tlak na zajištění dopravního spojení na západ. Zpevněné silnice, dosud stavěné převážně na východě, začaly pomalu směřovat i na západ. Na počátku století bylo možné se dostat po silnici až do Ohia, v polovině století pak až do státu Illinois. Rovněž bylo možné využít poměrně pohodlnou říční dopravu, která se dále zlepšila ve dvacátých letech po příchodu parníků a vlečných člunů. S jejich příchodem se pak cestování nebo přeprava nákladu značně zlevnilo a zrychlilo.

Před polovinou století pak přišel nástup železnice. Od roku 1840 do začátku občanské války bylo postaveno asi 49000 km železnic. Nebyla sice tak pohodlná jako říční doprava, nicméně byla rychlejší, levnější a spolehlivější.

Na severovýchodě pak začala průmyslová revoluce a tím tedy nástup průmyslu. Nové vynálezy zdokonalily téměř všechny oblasti tehdejšího života.

¹¹ TINDALL, G. B., SHI, D. E.: *Dějiny Spojených států amerických*, 4. vyd. Praha, Nakladatelství Lidové noviny 2000.str. 218 ISBN 80-7106-452-1

¹² TINDALL, G. B., SHI, D. E.: *Dějiny Spojených států amerických*, 4. vyd. Praha, Nakladatelství Lidové noviny 2000.str. 218 ISBN 80-7106-452-1

Mezi ty nejzásadnější lze zařadit odzrňovač bavlny nebo žací stroj. Nelze zapomenout ani na telegram, který kolem poloviny století po natažení linky až do San Francisca spojil celou zemi a dovolil rychlý přenos zpráv.

Spolu s růstem průmyslu začínal od padesátých let i růst měst, který byl přímým důsledkem průmyslové expanze. Do té doby většina amerického obyvatelstva žila spíše na venkově. Mezi největší města patřily především východní přístavy, New York, Boston, Filadelfie a Baltimore. Město New York bylo prvním americkým městem, které dosáhlo hranice jednoho miliónu obyvatel. Procento městského obyvatelstva se zvýšilo ze tří v roce 1790 až na více než šestnáct v roce 1860.¹³

Boom přistěhovalectví začal na počátku století, kdy odpadla omezení způsobená Napoleonskými válkami. Ještě více mu pak napomohly osobní lodě, které pravidelně vyráželi z Evropy do Spojených států. Díky značné konkurenci mezi přepravci byla i cena lístku do Ameriky vcelku dostupná. Mezi lety 1845 a 1854 přijelo téměř dva a půl milionu nových obyvatel, což představovalo čtrnáct a půl procenta tehdejšího obyvatelstva Spojených států. Další faktory, které růstu přistěhovalectví napomáhaly, byl dostatek vcelku levné půdy a naopak vysoké náklady na pracovní sílu.

Po vyčerpávající občanské válce byla v sedmdesátých letech americká společnost vyčerpaná složitým procesem obnovy Jihu. Místo toho se pozornost a podnikavost začala přesouvat do dvou nových pohraničních oblastí – nového Jihu a nového Západu. Byla to zároveň šance pro přebudování hospodářské struktury na Jihu, kde před občanskou válkou dominovalo zemědělství a téměř chyběl průmysl.

A průmysl se na Jihu opravdu začal rozvíjet. Jako první došlo k rozvoji textilní výroby, který nastal v osmdesátých letech. Další odvětví průmyslu, které se začalo na Jihu prosazovat byl tabákový průmysl, spjatý zejména s rodinou Dukeů. Hospodářský úspěch rodinného tabákového průmyslu byl spjat se synem zakladatele firmy Jamesem Buchananem Dukem. Jeho metody podnikání byly velice dravé. Nakonec došel on i jeho soupeři k poznatku, že výhodnější pro další

¹³ TINDALL, G. B., SHI, D. E.: *Dějiny Spojených států amerických*, 4. vyd. Praha, Nakladatelství Lidové noviny 2000. ISBN 80-7106-452-1

podnikání bude spojení. V roce 1890 tak tedy vznikla firma, která kontrolovala 90 procent tabákové produkce ve Spojených státech.¹⁴

Další oblastí, na kterou se zaměřila pozornost Jižanů, byla těžba nerostného bohatství. Rozvinula se zejména těžba uhlí v Západní Virginii a k ní přidružená výroba oceli. *Dalším následkem průmyslového rozvoje byla zvýšená poptávka po bydlení, která s sebou zase nesla rozvoj dřevařského průmyslu, který ke konci století dosáhl většího obratu než textilní průmysl.*¹⁵ S přelomem století se objevily další průmyslové oblasti, jejichž využití spustilo ještě větší průmyslovou revoluci: ropné zdroje na Jihozápadě a výroba elektřiny z vodních zdrojů na Jihovýchodě.

Situace v zemědělství po zrušení otroctví nebyla tak příjemná. Většině farmářů se příliš nedařilo a ve struktuře zemědělců obdělávající půdu začali na Jihu převažovat osoby, které měly půdu pouze v nájmu nebo v pachtu. Tato situace měla přirozeně za následek, že lidé, kteří půdu obdělávali, k ní neměli žádný vztah, protože nebyla jejich.

Termínem nový Západ se nazývají nehostinné, vyprahlé oblasti neboli Velké pláň. Dlouhou dobu o tato území nebyl mezi bílým obyvatelstvem téměř žádný zájem. A tak tyto rozlehlé oblasti obývali především indiáni a na oblast bylo pohlíženo jako na brzdu při cestě k Tichému oceánu. To se však změnilo s nálezy nerostných surovin, s dokončením transkontinentální železnice, s rozvojem dobytkařství a s poznáním, že i vyprahlou krajinu lze zúrodnit. Zájem o nová území pak přispěl k dalšímu rozšiřování do nových teritorií a států.

Po přijetí Colorada v roce 1876 se rozšiřování zastavilo, neboť ho blokovali demokraté, kteří měli obavy z nových republikánských základem v nově vzniklých státech. Situace se změnila po drtivém vítězství republikánů v roce 1888, kdy byla v rychlém sledu přijata Montana, Washington a obě Dakoty, následovány později Idahem, Wyomingem, Utahem, Oklahomou, Arizonou a Novým Mexikem, čímž se počet států vyšplhal až na počet čtyřiceti osmi států v roce 1912.

Od konce občanské války až do konce století zažívaly Spojené státy nebývalý vzestup. Během necelých čtyřiceti let došlo k obrovskému růstu ve

¹⁴ O této firmě bude v této práci ještě řeč v kapitole *Významné soudní procesy vztahující se k antimonopolnímu zákonodárství*

¹⁵ TINDALL, G. B., SHI, D. E.: *Dějiny Spojených států amerických*, 4. vyd. Praha, Nakladatelství Lidové noviny 2000. Str. 371 ISBN 80-7106-452-1

všech oblastech – ať už se jednalo o populaci, zemědělskou a průmyslovou produkci.

4) Okolnosti přijetí a fungování Shermanova zákona v letech 1890-1914¹⁶

4.1 Okolnosti přijetí Shermanova zákona

Od roku 1890 se objevovaly dvě vize přístupu k antimonopolnímu právu. Podle jednoho pohledu je trh, orámovaný pouze common-law, chápán jako na mechanismus určený k usnadnění výměny zboží a služeb mezi jednotlivci. Podle této teorie monopoly skončí bez jakéhokoliv vládního zásahu. Podle ekonomické teorie, z které tento pohled na věc vychází, zisky existujícího monopolu přilákají na trh další hráče, kteří moc monopolu postupně srazí. Druhá teorie vidí trh jako mechanismus, který může ovlivňovat spotřebitele, pracovníky a menší a střední podniky. Podle ní tihne trh k monopolu, pokud nezasáhne vláda. Shermanův zákon ztělesňoval legislativní kompromis mezi těmito dvěma pohledy na věc. Potvrdil volnou soutěž jako jediný a základní způsob přerozdělování zdrojů, zároveň ale odmítl názor, že by vláda nemohla do tržních sil intervenovat.

Debaty na téma regulace monopolů se objevily na konci 19. století jako reakce na růst trustů a jejich ekonomickou sílu. V tomto období přístup americké vlády k tomuto problému tíhl k ponechání problematiky monopolů k řešení trhu. A nejednalo se pouze o přístup vlády. Rovněž americké zvykové soudy se velice zdráhaly zasahovat do tržních transakcí. Postupem času byl ale tento přístup stále více napadán řadou různých hnutí, která požadovala větší vládní intervence na poli volného trhu. Argumenty těmito hnutí dodávaly trusty a jiná ekonomická uskupení sama. Zastánci zásahů vlády do ekonomiky viděli trusty jako důkaz náchylnosti trhu k manipulaci ze strany velkých a mocných firem. Naopak zastánci volného trhu vysvětlovali existenci trustů jako důsledek neúprosného technologického pokroku nebo jako důsledek chybných zásahů státu do ekonomiky. Jako lék viděli naopak jakékoliv odstranění zásahů státu do ekonomiky.

K problému se v Senátu vyjádřil senátor John Sherman, který prohlásil, „že je třeba dbát vůle voličů nebo se připravit na příchod socialistů, komunistů a

¹⁶ PERITZ, Rudolph J.R.. *Competition Policy in America : History, Rhetoric, Law.* : Oxford University Press, USA

nihilistů“.¹⁷ Tento jeho výrok nepoukazoval na nedávné celostátní železniční stávky ani ještě čerstvější Haymarket Affair¹⁸, která vyprovokovala obavy z šíření marxismu a třídního boje. Sherman měl na mysli obavy z rozsáhlých politických a sociálních nepokojů vyvolaných rozhořčením obyvatel vůči trustům. Symbolem této éry byla firma Standard Oil Johna D. Rockefellera, která byla v soudobém tisku s oblibou zobrazována jako nenasytná hrozivá chobotnice s chapadly roztahujícími se po celé zemi.

Z celonárodního hlediska se přístupy jednotlivých států k regulaci monopolů lišily. Zákony jednotlivých států odrážely širokou škálu postojů ke kartelům a trustům. V menším počtu států pak byly tyto firmy předmětem aktivní regulace. Orgány států Ohio, Michigan a New York aktivně stíhaly holdingové společnosti a trusty za překročení zákonných oprávnění. Ve většině států však tento problém nebyl nijak řešen. Nejen to, v letech předcházejících přijetí Shermanova zákona, byly ve státech New Jersey a Delaware přijaty právní úpravy, které povolovaly a tím pádem i lákaly, holdingové společnosti a trusty. To mělo samozřejmě za následek, že se tyto společnosti stěhovaly ze států, které jim svou snahou o jejich regulaci způsobovaly problémy, do států s benevolentnějším přístupem.

Projednávání Shermanova zákona začalo jen 10 měsíců po přijetí Interstate Commerce Act¹⁹.

4.2 Čl. 2 Shermanova zákona²⁰

Podle článku 2 Shermanův zákon zakazuje:

- a) Každou smlouvu, spojení nebo tajnou úmluvu, jejichž cílem je omezení obchodu;
- b) Jakoukoliv monopolizaci nebo pouhý pokud o ni a tajné úmluvy s jinými, s cílem monopolizovat nějakou část obchodu nebo trhu.

¹⁷ PERITZ, Rudolph J.R.. *Competition Policy in America : History, Rhetoric, Law.* : Oxford University Press, USA, str. 23

¹⁸ Jednalo se o bombový útok na odborářskou demonstraci v Chicagu

¹⁹ Zákon na podobné téma, týkal se regulace železnic, 1887

²⁰ KLUSOŇ, V.: Spojené státy americké: Antitrustové zákonodárství, Týdeník Ekonom, 1993, č. 22, s. 55-56, ISSN 1210-0714.

Porušení zákona se trestá pokutou nebo vězením a poškozená osoba může viníka žalovat o náhradu až do výše trojnásobku způsobené škody.

4.3 Fungování Shermanova zákona

Jak je již zmíněno výše, celkový pohled na danou problematiku by se dal zjednodušeně shrnout do dvou politicko-ekonomických směrů. Jedna skupina chtěla ekonomiku regulovat na základě „veřejného zájmu“, druhá skupina naopak regulaci odmítala a oháněla se právem na „smluvní svobodu“.²¹ Postupně také rostla role Nejvyššího soudu Spojených států. V této době se Nejvyšší soud přikláněl k zásadě svobodného uzavírání smluv. Za oprávněné důvody pro regulaci státu v oblasti soukromých smluv byly považovány: odvětví, která podle common-law spadala pod pojem „veřejný dopravce“²² (do toho pojmu spadaly železnice) a odvětví, která mohla mít dopady na „veřejné zdraví a veřejnou morálku“.

S novým vývojem už přestaly stačit předpoklady klasické politické ekonomie. Nejvíce znepokojující byly akumulace obrovského majetku v rukou trustů a fondů a zpochybnění klasického ekonomického předpokladu, že monopoly mohou vzniknout a existovat pouze za přispění státu. Vzhledem k politickému a sociálnímu vývoji regulace podle common-law již nenabízela dostatečnou záruku vypořádání se se zcela soukromými monopoly. Smluvní svoboda, která byla původně zakotvena jako obrana jedince vůči suverénní moci státu, se teď stala mocnou obranou soukromých zájmů proti většinové vládě.

Avšak víra v dosavadní způsob řešení této otázky, víra ve smluvní svobodu, byla otřesena novými ekonomickými podmínkami. Progresivisté a někteří konzervativci v Kongresu pochopili, že šíření velkopodnikání v dosud nepoznané podobě, ohrožuje rovnost a ekonomickou nezávislost. Postupně se měnil i pohled na trusty, které byly dříve vnímané jako instituce svým způsobem udržující společnost. Nový pohled široké veřejnosti se však proměňoval a kartely byly nadále vnímané spíše jako hrůzostrašná koncentrace ekonomické moci na úkor celého společenství.

²¹ Public interest vs freedom of contract

²² Common carrier

Dne 21. ledna 1888 navrhl kongresman Henry Bacon ustanovení komise pro dohled nad výrobci²³, jejímž výstupem pak mělo být doporučení vhodné legislativy. 30. července zveřejnila komise svou předběžnou zprávu. Během dvou týdnů představil senátor John Sherman spolu s několika svými kolegy návrh protimonopolního zákona, který se odvolával na závěry senátní finanční komise, jejímž byl John Sherman předsedou. O měsíc později pak v plénu předložil návrh zákona. Zákon byl poměrně radikální, pracoval s výrazy jako...“všechny smlouvy, kontrakty, trusty, domluvy a jejich kombinace...jejichž účelem by bylo omezovat plnou a volnou hospodářskou soutěž...nebo které by na spotřebitele přenášely další náklady...se prohlašují za protiprávní, odporující veřejnému pořádku“.

Senátní debata o tomto návrhu zákona začala 23. ledna 1889. V průběhu diskuze o tomto zákonu mezitím přijaly státy New Jersey, New York a Delaware radikální zákony, které umožňovaly korporacím vlastnit akcie jiných korporací. Po patnácti měsících debat schválil Senát poměrem 31-28 návrh Johna Shermana k postoupení právnímu výboru. Po šesti dnech předseda výboru George F. Edmunds předložil návrh zákona, který se svému předchůdci příliš nepodobal. Jazyk a obraty senátora Shermana, který hovořil o „plné a volné hospodářské soutěži“ a „zákazu přenášení dalších nákladů na spotřebitele“, byl nahrazen výrazy „smlouvy omezující obchod“ a „pokusem o zmonopolizování odvětví“. Tato podstatně okleštěná podoba zákona pak během týdne získala podporu 52-1.

Přestože byly formulace v zákonu změněny a zmírněny, rozdíl mezi oběma verzemi zákona nebyl zase až tak propastný. Přesto však se senátor Sherman proti novému návrhu zákona silně postavil. Tvrdil, že...“zákon bude ve vztahu k trustům a korporacím zcela neúčinný. Všechny společnosti ho mohou porušit beze strachu z trestu.“

Na půdě Senátu o zákonu stále probíhala debata a senátoři se shromáždili do dvou táborů. V podstatě se jednalo o senátora Shermana a jeho podporovatele na jedné straně a o zastánce zákona předloženého předsedou právního výboru Georgem F. Edmundsem. Sherman a jeho příznivci argumentovali, že kartely a trusty jsou v přímém rozporu s „průmyslovou“ svobodou občanů. Tento svůj postoj pak senátor Sherman dále rozvedl. Popsal podle něho dva nejškodlivější případy zneužívání monopolního postavení na trhu. V prvním případě se jedná o situaci, kdy kartel kontroluje trh a zvyšuje ceny, z čehož pro spotřebitele resultuje

²³ Committee on Manufactures

vyšší cena a nedostatek výrobku. Druhý problém pak spatřoval v pojmu „průmyslová svoboda“. Nejedná se o pojem svobody tak, jak si ho pravděpodobně každý z nás představí. Jednalo se o osvobození od korporační kontroly obchodu. Senátor Sherman dále spojil celý ryze ekonomický problém s politickým. Pokud bude nadále probíhat nekontrolovatelný vývoj, hrozí, že následky, které z tohoto vývoje vzniknou, už nebudou pouze ekonomické, ale i politické.

Navzdory těmto rozepřím sdílely obě strany dva principy. Prvním z nich byl, že ani jedna strana nezpochybňovala nutnost zásahu. Sherman a jeho stoupenci chtěli upravit tuto oblast normou pozitivního práva. Konkurenční tábor pak dával přednost soukromé regulaci trhu pomocí smluv. Role vlády a soudů byla z jejich strany vnímána jako role poslední instance, která by měla nastoupit co možná nejpozději.

Druhým sdíleným principem (byť pro každou ze stran z jiných důvodů) bylo přesvědčení, že cena zboží by měla být spravedlivá.

V návaznosti na ustanovení Shermanova zákona, které zakazuje „všechny smlouvy, které by omezovaly obchod a monopolizaci“, se objevily prostředky zcela se vymykající common-law. Podle common-law důsledkem zjištění nepřiměřeného omezení obchodu bylo přinejhorším to, že smlouva nebyla považována za platnou, a tudíž nemohla být na ostatních stranách nijak vynucena. Pokud bylo zjištěno, že trust nebo holdingová společnost překročily svá zákonná oprávnění, důsledkem mohlo být zrušení jejich zakládacích listin. V takovém případě pak jednoduše majitelé firmu založili znovu pod jinou jurisdikcí.

Jak již bylo zmíněno v předchozím odstavci, spolu s přijetím Shermanova zákona se objevily možnosti potrestání viníků, které common-law neznalo. Do Shermanova zákona byly nejen zaneseny nové protiprávní skutky, ale obchodníky navíc ještě ohrožoval možnými následky jeho porušení. Nyní mohlo dojít k uvěznění konkrétního podnikatele a konfiskaci jeho majetku.

Za prvé: „osoby postižené nelegálními praktikami monopolů ve svém podnikání nebo na svém majetku“ *mohli hledat zadostiučinění u soudu a žádat „trojnásobek utrpěné škody, náklady na oblek a náklady na svého obhájce“*.²⁴

Za druhé: některé druhy smluv byly nyní zcela ilegální. Generální prokurátor byl instruován stíhat, ať už civilní nebo trestní žalobou každého, kdo se proti zákonu provinil. Osobám shledaným vinnými hrozila pokuta, vězení nebo

²⁴ PERITZ, Rudolph J.R.. *Competition Policy in America : History, Rhetoric, Law.* : Oxford University Press, USA, str. 25

obojí. Ještě více významné, než kriminalizace kontraktů, které byly podle common-law v pořádku, bylo ustanovení Shermanova zákona, které opravňovalo vládu, aby použila nejextrémnější ze svých svrchovaných pravomocí mimo uvěznění – zabavení soukromého majetku.

Kombinace občanských a trestních sankcí v zákoně prošla oběma komorami bez jakýchkoliv debat, navzdory tomu, že se zdálo, že překračuje práva tradičně chráněná podle common-law – vlastnická práva.

Ačkoliv federální antimonopolní právo vzniklo zákonem, soudci a učenci ho pochopili jako možnost vytvořit federální soutěžní common-law. V následujících dvaceti letech po přijetí Shermanova zákona se s ním soudci neustále potýkali a došlo k vytvoření dvou skupin. První skupina se nazývala „Literatist – Literáti“. Frakce Literátů, která měla v prvních letech fungování Shermanova zákona převahu, chtěla naplnit slova zákona zakazující doslova každou smlouvu omezující obchod. Podle jejich pojetí by byly zakázány nejen cenové kartely, ale i dohody o partnerství a dokonce i jednoduché kontrakty o prodeji zboží. Nicméně toto zcela určitě nebyl záměr zákonodárce.

Pod striktní výklad Shermanova zákona podle frakce Literátů spadalo i jednání asociací, ať už obchodních kartelů nebo odborových svazů. Všechna tato sdružení, tedy obchodní kartely a odborové organizace, byly nezákonné.

Druhá skupina, jejíž názor časem převážil, požadovala, aby jako rámec pro analýzu efektů vzniklých „omezením obchodu“, byla použita „Rule of Reason“, tedy vláda rozumu. Pouze tedy *nepřiměřené* omezení obchodu by mělo mít za následek pozornost příslušných úřadů.

Je třeba si uvědomit, že rozhodnutí Nejvyššího soudu Spojených států, kromě relativně malého počtu výjimek, týkajících se např. průmyslových a rasových vztahů, svobody projevu nebo přezkumu hospodářské legislativy, byla vždy vcelku jednotná, maximálně s jedním nebo dvěma soudci v opozici. Ve skutečnosti i rozhodování o antimonopolních otázkách, bylo většinou téměř jednohlasné. Rozhodnutí ve věci Northern Securities, ve kterém soudci reprezentovali dokonce čtyři různé názory, bylo pouze jedním ze tří (z celkového počtu cca dvaceti pěti případů), které soudce v letech 1890 až 1911 rozdělilo.

Avšak již kolem roku 1900 bylo zjevné, že se prosadí pohled frakce „Rule of Reason“. Zlom nastal v roce 1904 v případě již zmíněných Northern Securities. Celý proces konsolidace pak byl završen o sedm let později v roce 1911 v případě společnosti Standard Oil.

V roce 1897 bylo poprvé zformulováno stanovisko k Shermanovu zákonu frakcí Literátů. Jednalo se o rozhodnutí v případě Trans-Missouri Freight Association. Toto rozhodnutí pak ovlivnilo federální okresní a obvodní soudy v jejich postojích a v jejich odůvodněních. Tyto nižší soudy se řídily tímto stanoviskem a v novém předpisu viděly možnost udělenou jim Kongresem, vytvořit svými rozhodnutími federální common-law. Termíny monopolizace a omezení obchodu byly soudy chápány tím způsobem, že je na soudu, aby posoudil přiměřenost trustů, kartelů a jiných uskupení omezujících obchod.

Když došel případ k Nejvyššímu soudu, Trans-Missouri Freight Association pokračovala ve své obhajobě a tvrdila, že volná soutěž v oblasti železničního podnikání vede pouze ke zbankrotování a ke zničení nevinných akcionářů.

Nicméně Nejvyšší soud změnil náhle názor. Označil veškeré dohody o stanovení cen za nezákonné, bez ohledu na přiměřenost. Problémem totiž bylo určit, zda je domluvená cena přiměřená nebo ne. Nejvyšší soud ve svém stanovisku dovedl, že jediná přiměřená cena je ta, která je stanovena na základě volné soutěže.

Odezvou bylo protichůdné stanovisko soudce Whita, který se v něm postavil za názory nižších federálních soudů, obžalovaných a části kongresmanů, kteří se domnívali, že extrémní volné hospodářské soutěže je třeba alespoň zčásti korigovat. A že soukromá regulace obchodu je nejenom možná, ale i nezbytná. Whitova frakce trvala na tom, že prostým záměrem zákona bylo chránit smluvní svobodu a svobodu obchodu.

Zdálo se, že frakce Literátů zaujímá konzistentní postoje. Podle nich Shermanův zákon porušují jak velké kartely, tak i odbory. Kartely dohodami o stanovení cen poškozují nezávislé podnikatele a zákazníky, zatímco odbory poškozují zaměstnavatele. Ale za touto zdánlivou ideologickou konzistencí se skrýval nevyslovený předpoklad o těchto stranách. Zatímco odboráři byli opravdu nezávislí jednotlivci, mnoho společností již dosáhlo značného stupně integrace, již se nejednalo o nezávislé podnikatele.

V roce 1890 dokončil ekonom Alfred Marshall své pojednání Principy Ekonomie. Toto pojednání ustupovalo od dřívějšího pojetí klasické ekonomie. Rovněž ustupovalo od obav o individuální svobodu a směřovalo k myšlence tržní rovnováhy

V roce 1892, kdy okresní soudce John A. Riner odmítl žalobu Generálního prokurátora podanou podle Shermanova zákona proti Trans-Missouri Freight Association, jelikož označil jejich dohodu o stanovení cen za rozumnou, napsal soudce Nejvyššího soudu Spojených států Howell E. Jackson své stanovisko v jednom z případů Whiskey Trust. Ve svém rozboru dochází k závěru, že podle Ústavy nemůže Shermanův zákon regulovat majetek korporací založených státem.

Vliv jedné nebo druhé vize se v čase neustále proměňoval. A tyto proměny nebo výkyvy v popularitě jednotlivých vizí ovlivňovaly i pohled na antimonopolní právo ve Spojených státech. V prvních letech fungování Shermanova zákona se Nejvyšší soud klonil spíše, ale nikoliv bezvýhradně, k zásadě nevměšování se vlády resp. státu do fungování ekonomiky a soukromých smluv. Tento postoj byl v souladu s předpokladem zastánců volného trhu, že pomocí samoopravných mechanismů se monopoly na trhu zhroutí po nějaké době samy. Dalo by se říci, že Nejvyšší soud se snažil najít kompromis mezi teorií volného trhu a Shermanovým zákonem, který dal jasně najevo, že hodlá nastavit určité hranice pro jednání, jehož následkem je porušení volného trhu. V důsledku všech těchto okolností byl opatrný výklad Shermanova zákona Nejvyšším soudem, který znamenal, že odsouzení bylo dosaženo především ve velmi křiklavých případech.

Je zřejmé, že neshody mezi Literáty a Rule of Reason měly hlubší příčiny než pouze spory právníků o interpretaci zákona. Zde šlo o zcela základní rozpor, o pohled politické ekonomie na trh. Obě strany měly jinou vizi toho, jak by měla společnost vypadat. Literáti se domnívali, že trh by měl fungovat na základech volné a neomezené soutěže zhruba stejných účastníků trhu. Na straně druhé frakce Rule of Reason zastávala názor, že stát by měl toleroval velké akumulace kapitálu, umožňovat soukromé dohody, které omezují obchod, pokud takové dohody slouží k získání přiměřeného výnosu z majetku.

V případě Addyson Pipe z roku 1898 došlo ke sblížení názorů obou frakcí. Překvapující to bylo zejména u frakce Rule of Reason, neboť výsledkem procesu před Nejvyšším soudem Spojených států bylo rozhodnutí uznávající chování výrobců trubek za nelegální. Frakce Rule of Reason zdůvodnila sblížení s Literáty tak, že „tržní transakce, i když soukromé a tudíž chráněné Ústavou, se stanou veřejnými a podléhajícími federálnímu dohledu, pokud při nich dochází k regulaci mezistátního obchodu“. Tato idea se frakci Rule of Reason zamlouvala z několika důvodů. Zaprvé souhlasila, že Nejvyšší soud má moc a zodpovědnost zabránit státům v regulaci mezistátního obchodu. Dále souhlasila s tím, že dohoda kartelu

výrobců trubek byla stejně nelegální jako snaha jednotlivých států regulovat mezistátní obchod, což považovala za výhradní doménu federální vlády. A v neposlední řadě považovala common-law tribunály, mezi něž se řadil i Nejvyšší soud, za oprávněné vynášet rozsudky ve věci privátních domluv za účelem omezení obchodu.

5) Přijetí Claytonova zákona v roce 1914, jeho fungování a přínosy²⁵

5.1 Okolnosti přijetí Claytonova zákona

Ačkoliv Nejvyšší soud Spojených států v roce 1911, i přes aplikaci „Rule of Reason“, donutil rozdělit dvě z největších amerických korporací²⁶, byl širokou veřejností stále vnímán spíše jako nakloněný trustům a korporacím, protože v rámci své judikatury vytvořil kategorii „dobrých“ trustů, která byla vnímána jako protimluv.

Rozhodnutí o rozdělení korporace Standart Oil mělo skličující dopad. Senátor Reed během debaty o Claytonově zákoně uvedl, že tzv. „konkurenti“, tedy firmy vzniklé po rozdělení Standart Oil, přinášeli svým akcionářům více zisku, než když byly spojené v jedné holdingové společnosti Standart Oil of New Jersey. Navíc i tito „následníci“ stále používali různé formy nekalé soutěže, aby získali výhody oproti nezávislým podnikatelům. Akcionáři „starého“ Standart Oil drželi nyní v rukou akcie jeho následovníků. Firmu i nadále řídil starý management. Takže i rozdělení největší americké firmy nemělo příliš velký efekt na její tržní sílu. Výsledkem celého aktu tak byla změna formy společnosti, nikoliv změna v distribuci bohatství nebo v tržní síle. Praktický efekt nebyl žádný, status quo zůstal víceméně neporušen.

Opozice jak vůči Rule of Reason, tak i vůči korporativcům, měla za následek tvorbu nové legislativy na federální i na lokální úrovni. V letech 1911 až 1913 byly přijaty ve dvaceti státech nové antimonopolní předpisy. A potom, brzy po nástupu Woodrowa Wilsona do svého prvního funkčního období, byl přijat Claytonův zákon a zákon o Federální obchodní komisi²⁷.

Nikdo nepochyboval o tom, že nová antimonopolní legislativa v roce 1914 je reakcí na aplikaci Rule of Reason Nejvyšším soudem Spojených států. Krátký čas po rozhodnutí v případě Standart Oil v roce 1911 svolal senátor Robert La Follette schůzku s cílem prodiskutovat potřebu přijetí nového antimonopolního zákona.

Nové antimonopolní zákony se vyjadřovaly značně explicitně, ať už se jedná o formulaci v Claytonově zákoně zakazujícím chování vedoucí

²⁵ PERITZ, Rudolph J.R.. *Competition Policy in America : History, Rhetoric, Law.* : Oxford University Press, USA

²⁶ Standart Oil, American Tobacco

²⁷ Federal Trade Commission Act

k podstatnému oslabení hospodářské soutěže nebo v zákonu o Federální obchodní komisi, který zakazoval neférové metody hospodářské soutěže. Tato jasná antimonopolní rétorika v obou zákonech dávala jasně tušit odklon Kongresu od common-law judikatury Nejvyššího soudu Spojených států založené na hodnotách „majetek“ a „smluvní volnost“²⁸. Claytonův zákon upravoval celou řadu velmi dobře známých praktik, zatímco zákon o Federální obchodní komisi vytvořil novou agenturu s úkolem identifikovat a zakázat nekalé obchodní praktiky. Legislativa byla navržena takovým způsobem, aby udržela na uzdě jak soudní moc, tak i exekutivní moc. Claytonův zákon reguloval uvážení soudu tím, že definoval seznam konkrétních antimonopolních pravidel včetně cenové diskriminace. Druhý zákon pak nahradil Bureau of Corporations nezávislou institucí – Federální obchodní komisí.

Claytonův zákon pak ještě stanovil, že „organizace farmářů a dělníků nesmí být samy o sobě považované za nezákonné brzdy trhu“²⁹, což neznamenal nic víc než to, že uznával právo odborů, postavených dříve mimo zákon výkladem Literátů, na existenci.

5.2 Výčet dalších zakázaných praktik (oproti Shermanovu zákonu)

Jak již bylo zmíněno výše, Shermanův zákon pod vlivem praxe rozhodování především Nejvyššího soudu Spojených států, se zdál být nedostatečný a nepřinesl předpokládané výsledky. Proto byl administrativou nově zvoleného demokratického prezidenta Woodrowa Wilsona po jeho nástupu do úřadu předložen nový zákon s cílem zpřesnit a doplnit Shermanův zákon z roku 1890. V roce 1914 tak byly schváleny dva důležité zákony pro regulaci trustů – Claytonův zákon a zákon o federální obchodní komisi.

Funkcí Claytonova zákona tedy bylo konkretizovat předchozí Shermanův zákon, který, ať už vlivem ne úplně jasné formulace v jeho textu nebo díky výkladu Nejvyššího soudu Spojených států, se již jevil v tehdejších podmínkách jako zastaralý a nedostatečný.

²⁸ Property resp. freedom of contract

²⁹ TINDALL, G. B., SHI, D. E.: *Dějiny Spojených států amerických*, 4. vyd. Praha, Nakladatelství Lidové noviny 2000.str. 493 ISBN 80-7106-452-1

Claytonův zákon v sekci 13³⁰ vyjmenovává aktivity, které jsou zakázány, pokud omezují soutěž nebo podporují monopolizaci. S touto podmínkou se tedy zakazuje následující:³¹

- cenová diskriminace, pokud sleva z ceny nebyla poskytnuta „v dobré víře“;
- vázané kontrakty, při kterých je prodej poptávaného zboží podmiňován koupí zboží jiného, jež poptávající nepotřebuje;
- ovládnutí konkurenčních společností získáváním kontrolních balíků jejich akcií, jinými slovy vytváření trustů;
- personální propojování představenstev konkurujících si společností; zde má autor na mysli situaci, kdy členové představenstva jedné společnosti zasedají v představenstvu konkurenční společnosti.

Zákonem o Federální obchodní komisi přijatým v témže roce jako Claytonův zákon, došlo ke vzniku Federální obchodní komise. Tato instituce měla pět členů a její prvořadou povinností bylo prosazování antimonopolních zákonů, ať už na podkladě stížnosti nebo z vlastní iniciativy. Osoba podezřelá z porušování antimonopolních zákonů pak byla vyzvána k podání vysvětlení, které muselo následovat ve lhůtě třiceti dnů. Pokud komisi nepřesvědčil, následovalo nařízení, aby osoba od takového jednání upustila a komise dále pokračovala v prošetřování případu.

5.3 Fungování Claytonova zákona

Fungování Claytonova antimonopolního zákona bylo poznamenáno stejnými problémy jako i fungování jeho předchůdce, Shermanova zákona z roku 1890. Nejvyšší soud Spojených států se znovu stavěl do role vykladače zákona.

Jako odpověď na výklad Nejvyššího soudu podle doktríny Rule of Reason přijal jak Kongres, tak i jednotlivé státy nové ekonomické legislativy. Nejvyšší soud byl však ve své roli ochránce obchodní činnosti oproti legislativní regulaci neústupný.

³⁰ § 2 Claytonova zákona

³¹ KLUSOŇ, V.: Spojené státy americké: Antitrustové zákonodárství, Týdeník Ekonom, 1993, č. 22, s. 55-56, ISSN 1210-0714.

Dvě rozhodnutí publikovaná v roce 1920, byla příkladem antipatie Nejvyššího soudu k zasahování Kongresu prostřednictvím legislativy do soukromého podnikání.

V prvním funkčním období demokratického prezidenta Woodrowa Wilsona vzneslo ministerstvo spravedlnosti žalobu proti obrovské *United States Steel Corporation*. Obviňovalo ji z toho, že její velká tržní síla, dosažená dlouhou sérií fúzí, jí umožnila zastařovat a mnohdy i zcela zničit své menší konkurenty.

Generální prokurátor společnost U. S. Steel Corporation dále obviňoval, že donutila své konkurenty ke standardizaci cen a nákladů, včetně výše mezd. V pozadí případu stál rovněž nedávný spor U. S. Steel Corporation se zaměstnanci, kteří si chtěli vynutit vznik odborů, zejména kvůli zlepšení pracovních podmínek, mezd a pracovní doby.

Soudce Joseph McKenna zaujal právní stanovisko, že společnost U.S. Steel Corporation neporušila ani jeden z paragrafů Shermanova zákona. Soudce McKenna se ve svém právním názoru opíral o stanovisko převzaté z neoklasické ekonomie. Podle tohoto stanoviska byly trhy chápány kategoricky: buď jako konkurenční nebo jako monopolní. A dále, pokud jedna společnost nekontroluje celý kompletní trh, pak je takový trh považován za konkurenční. A protože U. S. Steel Company kontrolovala něco mezi osmdesáti až devadesáti procenty trhu s jejich hlavním produktem, dospěl soudce McKenna k závěru, že se o monopolní postavení nejedná. Kromě toho, považoval ve svém stanovisku vertikální integraci U. S. Steel Corporation od těžby uhlí k produkci ocelových konstrukcí za přirozený proces, umožněný novými výrobními technologiemi a schopnostmi managementu, než za úmysl monopolizovat trh. Ve svém závěru pak odmítl charakterizovat kteroukoliv z popisovaných praktik za protizákonnou.

Rozhodnutí ve věci *United States vs United States Steel Corporation* stálo na třech důležitých tvrzeních. V prvním Mc Kenna potvrdil doktrínu případu *Standart Oil*: Být velký neznamena být špatný. Obrovská ekonomická síla a dominance v odvětví ještě neporušují antimonopolní legislativu. Za druhé, jeho názor jasně charakterizuje spolupráci mezi odvětvovými soupeři jako prospěšnou. Tento názor je založen na neoklasickém ekonomickém předpokladu, že takováto spolupráce stabilizuje trh tím, že snižuje přirozené výkyvy trhu. A za třetí, Nejvyšší soud tímto rozhodnutím potvrdil svou institucionální dominanci nad exekutivou v otázkách výkladu politické ekonomie.

Dále se Nejvyšší soud dostal do sporu o kompetence s Federální obchodní komisí. Podle názoru soudce McReynoldse, pokud Kongres sám nedefinoval v zákoně nekalé metody hospodářské soutěže, je tedy na soudech a nikoliv na Komisi, aby rozhodly otázky týkající se politické ekonomie. Jinými slovy, Nejvyšší soud interpretoval Federal Trade Commission Act tím způsobem, že poskytuje Komisi pravomoc vymáhat common-law definované soudy, nikoliv pravomoc regulovat obchodní praktiky.

Po skončení volebního období předsedy Nejvyššího soudu soudce Edwarda D. Whitea nastoupil do předsednické funkce soudce William H. Taft. Desetiletí jeho předsednictví se vyznačovalo kontinuitou ve směru rozhodování Nejvyššího soudu a jeho odpůrci bývalo někdy označováno až jako soudní aktivismus.

6) Významné soudní procesy vztahující se k antimonopolnímu zákonodárství³²

6.1 *United States vs E. C. Knight*

Případ *United States vs. E. C. Knight* se dostal před Nejvyšší soud Spojených států v roce 1895, krátce po odhlasování Shermanova zákona v roce 1890. Případ se týkal American Sugar Refining Company (dále jen American Sugar). Nedlouho po přijetí Shermanova zákona koupil American Sugar další čtyři cukrové rafinerie a zvýšil tak svou kontrolu nad národní produkcí cukru na 98 procent. V reakci na to se snažila vláda Spojených států tuto koupi anulovat, a proto se obrátila na nižší federální soud s tím, že byl porušen Shermanův zákon. Nižší soud ovšem žalobu zamítl. Na základě toho se pak vláda odvolala k Nejvyššímu soudu Spojených států.

Rozhodnutí padlo v poměru osm ku jedné v neprospěch americké vlády. V písemném odůvodnění pak předseda soudu Melville W. Fuller konstatoval, že podle Ústavy Spojených států postrádá vláda pravomoc pro vynucení Shermanova zákona proti výrobním operacím společnosti. Soudní dvůr argumentoval, že pravomoci Kongresu jsou omezeny na ty, které jsou vyjmenované v Ústavě. Pouze jedna z těchto pravomocí, Commerce Clause³³, zakládá právo vlády regulovat obchod mezi státy. Avšak výrobní operace, podle soudního odůvodnění, nelze v žádném případě označovat jako obchod mezi státy, protože tyto operace probíhají výhradně v jednom státě. Jinými slovy Kongres je podle právního názoru Nejvyššího soudu oprávněn regulovat obchod, nikoliv výrobu.

Při formulaci svého rozhodnutí, se Nejvyšší soud pokoušel sladit pravomoci Kongresu dané mu Commerce Clause s realitou průmyslového věku. Nejvyšší soud se cítil povinen udělat „tlustou čáru“ mezi obchodní činností, ziskové už ze své podstaty, kterou by Kongres mohl regulovat a mezi výrobní činností, o které rozhodl, že ji Kongres nemůže regulovat. Commerce Clause dovoluje vládní regulaci nákupu, prodeje a přepravy zboží mezi státy.

³² KUST, Jan. *Nejvyšší soud USA. Ústav práva a právní vědy*. 2013. ISBN 978-80-905247-6-7

³³ Komerční klauzule

6.2 *United states vs Standart Oil*

Případ firmy Standart Oil se konal v roce 1908 před federálním soudem v Missouri. Vláda předložila důkazy, že Standart Oil Trust si zajistil nelegální slevy na železnicích, znemožňoval svým konkurentům používat ropovody, špehoval ostatní společnosti a podplácel zvolené úředníky. Navíc vláda ukázala, že během let 1895 – 1906 vzrostla cena petroleje firmy Standart Oil o 46 procent.

Největší akcionář Trustu, John D. Rockefeller, byl sice stále prezidentem, avšak z aktivního řízení se stáhl již v roce 1895. Vypověděl, že Standart Oil dosáhla takové pozice, protože byla efektivnější než konkurence a nabízela lepší produkt. Když byl při křížovém výslechu tázán, jak mohla jeho firma narůst do takto gigantických rozměrů, odpověděl jednadsmdesátiletý Rockefeller, že si již nepamatuje.

Advokáti Standart Oil Trust tvrdili, že se firma do své velikosti vyvinula zcela přirozeně, a že v podstatě zachránila celé odvětví od ničivých cenových válek. Další argument hájící se strany zněl stejně jako v předešlém případě *United States vs. E. C. Knight*, že Standart Oil je výrobní podnik a tudíž se na něj Shermanův zákon nevztahuje.

Jak soudce federálního soudu v Missouri, tak i federální odvolací soud, se shodli, že Standart Oil Trust Shermanův zákon opravdu porušuje. Rovněž podpořili vládní doporučení na rozdělení společnosti na několik nezávislých společností. Standart Oil Trust se pak odvolal k Nejvyššímu soudu Spojených států.

Dne 15. Května 1911 Nejvyšší soud Spojených států potvrdil rozhodnutí federálního odvolacího soudu a rozhodl tak, že firma Standart Oil je monopol, který nezákonným způsobem omezuje obchod. Až na jednoho soudce však zastávali všichni ostatní názor, že nelegálním je pouze ten monopol, který omezuje obchod nepřiměřeným způsobem. Takže i když firma Standart Oil byla shledána vinnou, převládající názor Nejvyššího soudu ztížil pozici vlády při stíhání dalších monopolů.

Mezi soudci Nejvyššího soudu převládal názor, že aby bylo možné obnovit konkurenci v ropném průmyslu, je třeba rozdělit firmu Standart Oil do několika nezávislých společností. Vláda ale povolila jeho akcionářům, aby každý z nich dostal poměrný akciový podíl v každé z 34 nově vzniklých společností. Což ve skutečnosti znamenalo, že tyto nově vzniklé společnosti měly naprosto stejné

akcionáře, jako měla původně firma Standart Oil. Tyto společnosti si měly vzájemně konkurovat. Ve skutečnosti ale žádná z těchto společností neměla ke vzájemné konkurenci motivaci a při stanovování cen jednaly společnosti ve shodě i nadále. "

Nové objevy ropných ložisek jak ve Spojených státech, tak i v zahraničí, přinesly nové nezávislé společnosti do ropného průmyslu opravdu konkurenci. Ale společnosti, vzniklé rozdělením Standart Oil, měly i nadále značný vliv na stanovení cen ropy.

6.3 United states vs American Tobacco Company

V roce 1911 doputovat před Nejvyšší soud Spojených států případ *United States vs. American Tobacco Company*.

American Tobacco Company byla založena v roce 1890 Jamesem B. Dukem, spolujednatel společnosti W. Duke, Sons and Company of Durham. V té době byla společnost W. Duke, Sons and Company of Durham lídrem v oblasti výroby cigaret. Nově založená společnost American Tobacco Company se spojila s dalšími pěti velkými tabákovými společnostmi, z nichž jednou byla i již zmíněná W. Duke, Sons and Company of Durham. V době svého založení se American Tobacco Company blížila monopolnímu postavení v oblasti prodeje cigaret. V roce 1908, kdy na společnost byla vládou podána federální žaloba, která posléze dospěla až k Nejvyššímu soudu Spojených států, rozšířila společnost své monopolní postavení ve Spojených státech i na další odvětví tabákového průmyslu včetně surového tabáku, šňupacího tabáku a malých doutníků.

Antimonopolní případ byl zahájen u federálního soudu v New Yorku. Proti rozhodnutí, ve kterém soud došel k závěru, že American Tobacco Company porušila Shermanův zákon, ale ostatní obžalovaní byli zproštěni viny, se obě strany (tj. vláda Spojených států a American Tobacco Company) odvolaly. Nejvyšší soud skutečně vinu rozšířil i na zbylé obžalované a vrátil případ zpět k federálnímu soudu v New Yorku s instrukcemi, aby spojení rozpustil. V listopadu 1911 soud skutečně jednotnou kontrolu celé organizace rozpustil a rozdělil aktiva tohoto monopolu mezi několik korporací. Jednalo se například o

„novou“ American Tobacco Company, the Liggett and Myers Tobacco Company, the P. Lorillard Company a R. J. Reynolds Tobacco Company³⁴.

6.4 *Locher vs New York*

Tento soudní spor se trochu vymyká ostatním významným soudním sporům vztahujícím se k antimonopolnímu zákonodárství, jak je nazvána tato kapitola. Nicméně se domnívám, že pro celkové posouzení problematiky přístupu Nejvyššího soudu Spojených států do této práce jednoznačně patří, byť se netýká porušení jakéhokoliv antimonopolního zákona.

Spor dospěl před Nejvyšší soud v roce 1905 a jeho důležitost pro zvolené téma spočívá ve faktu, že zde Nejvyšší soud poprvé vyjádřil svůj postoj ke „*smluvní svobodě a kontrakčním povinnostem*“³⁵.

Podstatou sporu bylo nařízení státu New York, které omezovalo počet pracovních hodin zaměstnanců pekáren na základě dříve přijatého Bakeshop Act. Majitel jedné z pekáren Joseph Lochner dostal pokutu ve výši padesáti amerických dolarů, protože někteří z jeho zaměstnanců překročili počet hodin, které týdně podle výše zmíněného zákona mohli odpracovat.

Rozhodnutí Nejvyššího soudu bylo napsáno soudcem Rufusem Peckhamem a bylo těsné a kontroverzní už při debatě na Nejvyšším soudě. Soudce Peckham v rozhodnutí napsal, že „*zásah státu New York překročil své ústavní limity a jeho normotvorba nebyla oprávněna ani veřejným zájmem*“³⁶. Porovnání chráněných zájmů a cílů, kterých měla tato úprava dosáhnout, vyznívá ve prospěch ochrany smluvních práv, a proto byla tato úprava shledána v rozporu s Ústavou Spojených států.

Argument zástupců státu New York, že tato úprava byla přijata za účelem ochrany bezpečnosti pracovníků a tedy ve veřejném zájmu, shledal Nejvyšší soud

³⁴ Rozhodnutím Nejvyššího soudu Spojených států monopolní praktiky mezi výrobci cigaret neskončily. V roce 1946 R. J. Reynolds Tobacco Company, American Tobacco Company a Liggett and Myers Tobacco Company skončily opět u Nejvyššího soudu. Ten potvrdil podezření vznesené proti nim, opět kvůli porušení Shermanova zákona. Obviněny byly z protiprávních cenových dohod a monopolizace jak při nákupu surového tabáku tak i při uvádění cigaret na trh.

³⁵ KUST, Jan. *Nejvyšší soud USA. Ústav práva a právní vědy*. 2013. ISBN 978-80-905247-6-7, str.230

³⁶ KUST, Jan. *Nejvyšší soud USA. Ústav práva a právní vědy*. 2013. ISBN 978-80-905247-6-7 str.231

jako neopodstatněný, protože stát New York nedokázal žádnou souvislost mezi omezením pracovní doby zaměstnanců pekáren a jejich zdravím.

Význam tohoto sporu pro téma této práce tedy spočívá v tom, že Nejvyšší soud zde poprvé vyjádřil stanovisko o nutnosti ochrany soukromých práv a smluvní volnosti, které pak bylo v několikrát opakováno v dalších antimonopolních případech, kdy Nejvyšší soud upřednostnil právě nutnost ochrany soukromých práv.

7) Zhodnocení fungování a přínosu obou zákonů

7.1 Zhodnocení

Spojené státy americké nebyly první zemí, která přijala antimonopolní legislativu, nicméně jedná se zcela určitě o jednu z prvních zemí, ve které k přijetí takové legislativy v takovém rozsahu došlo. Co víc, přijetím prvního zákona zákonodárná iniciativa v této oblasti neskončila, ale dále pokračovala přijímáním dalších a dalších předpisů reagujících jednak na aktuální vývoj v dané oblasti, tak i na načerpané zkušenosti z jejich dřívějšího prosazování. Celá problematika se bytostně dotýká různých skupin obyvatelstva a různých institucí.

Jako první skupinu obyvatel, jichž se tato problematika bezprostředně dotýká bych označil tu nejužší, tedy vlastníky a akcionáře trustů, holdingových společností a korporací. Zcela logicky, zájmem této skupiny je co nejmenší regulace daného odvětví, protože právě díky ní byly tyto skupiny schopné využít bezzbytku možností, které se jí v období prudkého kapitalistického rozvoje v druhé polovině 19. století nabízely.³⁷

Za druhou, do jisté míry opositní skupinu obyvatel, považuji ohromné množství spotřebitelů, kteří dennodenně poptávají výrobky a služby. Jejich primární zájem je tedy již z logiky věci naprosto opačný, tedy zaplatit za poptávané zboží co nejnižší cenu.

Poslední zúčastněnou skupinou jsou pak veřejné instituce reprezentované z drtivé většiny volenými představiteli, jak je v demokratickém právním řádu běžné. Domnívám se, že rozpoznání zájmů těchto volených či jmenovaných představitelů veřejných institucí je nejkomplikovanější. Protože jejich zájmy mohou být vskutku různorodé: může to být touha být znovu zvolen, touha vykonávat svěřený úřad co nejlépe, získat uznání ostatních lidí za svou vynikající službu veřejnosti. Avšak mohou být ovlivněni také sociálními poměry, ze kterých pocházejí, svými skrytými zájmy a jak už historie mnohokrát ukázala, motivaci může představovat i touha díky svému jednání získat nějakou výhodu – tuto poslední motivaci lze shrnout slovem korupce.

³⁷ Za předpokladu, že hlavním cílem těchto společností jsou klasické ekonomické motivace jako je maximalizace zisku, maximalizace obrátu či maximalizace tržního podílu. Situaci, kdy majitele společnosti k jeho jednání motivují i jiné veličiny jako např. sociální odpovědnost s přihlédnutím k okolnostem nezvažují.

Netvrdím, že mnou uvedené závěry jsou bezezbytku platné, nicméně se domnívám, že na začátku této hodnotící kapitoly by měly být nastíněny všemožné motivace, podle kterých pak tyto osoby jednají.

Jak je z práce patrné, přijetí prvního z antimonopolních zákonů předcházela poměrně značná debata, zákon měl své zastánce i odpůrce a politické síly zastánců a odpůrců byly poměrně vyrovnané. Situace je specifická tím, že novým zákonem, za více než století trvání nezávislých Spojených států amerických prvním řešícím tuto oblast, vstoupili zákonodárci do neznámých vod. Pravděpodobně si ani zcela neuměli představit, jakým směrem se bude fungování tohoto právního předpisu ubírat.

Myslím si, že jak příznivci Shermaova zákona, tak i odpůrci se shodovali v tom, že je třeba nějaký předpis přijmout. To se projevilo tím, že odpůrci z řad zákonodárců nebyli úplně typickými odpůrci, kteří by se snažili uvedení zákona v platnost zamezit. Spíše se snažili jeho účinky zmírnit.

Zcela určitě pak přijetí prvního ze zákonů a vůbec debaty o něm, měl na svědomí nebyvalý rozvoj americké společnosti a průmyslu na konci 19. století. Koneckonců bez tohoto dynamického rozvoje by ani nevznikly obrovské firmy, které by bylo potřeba regulovat.

Jak je vidět, v prvních letech fungování Shermanova zákona, nikdo si nebyl příliš jistý, co od nového zákona očekávat. To se pak odrazilo i v rozhodovací praxi soudů, kdy po dlouhou dobu nebyla žádná z žalob úspěšná. A pravděpodobně nebyla ani příliš silná vůle zákon prosazovat. Jak jinak si vysvětlit, že přijata byla podstatně kompromisní a okleštěná podoba zákona? A jak odpovědět na otázku, že agentura pověřená prosazováním protimonopolní legislativy do praxe vznikla až třináct let po přijetí Shermanova zákona?

Jak ukázala historie, soudci Nejvyššího soudu Spojených států amerických podstatně přispěli k podobě a fungování antimonopolní legislativy, když neurčité formulace prosazené do textu zákona vyložili tak, aby sjednotili rozhodování dalších soudů.

V souvislosti s činností Nejvyššího soudu pak vyvstává otázka, jak hodnotit činnost tohoto soudu, když svým výkladem zákona tento zákon dokonce změnil tak, že když ne úplně změnil, tak minimálně notně posunul původní úmysl zákonodárce. Na druhou stranu je ale třeba přiznat, že na tyto otázky se hledá

odpověď jinak, pokud člověk žije v prostředí common-law, které právě na výrocích soudců spočívá.

V prvních letech před jeho přijetím a v letech následujících po přijetí se debata okolo zákona omezovala především kolem otázky, co je pro společnost větší hodnotou, zda ochrana soukromého majetku nebo péče o tak těžko definovatelný pojem jako je veřejné blaho.

Co se týče antimonopolního hospodářství, nejsem jasným zastáncem ani jednoho z přístupů. Celý problém je natolik komplikovaný a zahrnuje tak velké množství proměnných, že je naprosto nemožné je v celé šíři postihnout. Ze zcela pragmatického hlediska bych se pravděpodobně přikláněl spíše k absenci takovéhoto norem. Problém vidím v tom, že žádná z na začátku zmíněných zájmových skupin nemůže mít nikdy tak velkou motivaci a tak vhodné nástroje k boji za své zájmy jako akcionáři a majitelé těchto firem. Připočteme-li k tomu obrovskou ekonomickou a mnohdy i politickou moc těchto organizací, tak se domnívám, že snaha o jejich regulaci se může zdát jako chvályhodná, ale z mého pohledu předem odsouzena k neúspěchu.

Myslím, že realita, se kterou se snahy o regulaci trhu setkaly, mi dává vcelku zapravdu. Vždyť kolika firmám, obviněným z nejrůznějších obchodních praktik se dostalo nějaké opravdu citelné sankce? V celém úseku téměř čtyřiceti let, kterými se nejdůležitější část mé práce zabývá, to byly většinou právě společnosti podezřelé z provozování monopolních praktik, které od Nejvyššího soudu odcházely spokojené s vynesným rozsudkem.

A jak potom hodnotit situaci, kdy firma sice svou při prohraje, jsou na ni uvaleny sankce podle zákona, ale při pohledu zpět do minulosti je jasně patrné, že neměly takový efekt, který by se monopolizujících firem nějak podstatněji dotkl. Výhody plynoucí z monopolních praktik jsou navíc v drtivé většině natolik lákavé, že sestavit zákon, který by firmy od tohoto druhu jednání odradil a zároveň uspokojil i ohromnou masu spotřebitelů, kvůli kterým přeci vznikají antimonopolní zákony především, je ne-li nemožný tak alespoň obtížný.

Moje hodnocení obou zákonů a jejich fungování po celé sledované období vychází právě z těchto úvah, a právě proto se domnívám, že byť důvody pro jejich vznik mohly být sebevíc chvályhodné a pohnutky předkladatelů sebečistší, realita tehdejší i současná ukazuje, že zákonodárce je v každém takovémto případě

minimálně o krok pozadu a zákony nemají takový efekt, který od nich očekával. Když se nepovedlo dosáhnout podstatného postihu firem, jejichž management ani nemusel být na příchod takové antimonopolní legislativy připraven, jaká je potom šance, že se to povede u firmy, která má tu výhodu, že o antimonopolních zákonech ví, může si je nechat pečlivě analyzovat a pak se zachová tak, aby nebyla postižitelná? A co v takovém případě, že se porušování antimonopolních pravidel i přes možný postih vyplatí?

7.2 Další antimonopolní zákony³⁸

V této podkapitole bych se chtěl ve stručnosti zaměřit na legislativu, která byla v oblasti antitrustového zákonodárství ve Spojených státech přijata, avšak přesahuje rozsah této práce. V průběhu následujících let od popisovaného období byly přijaty ještě následující zákony:

- Robinson-Patmanův zákon z roku 1936;
- Wheeler-Leaův zákon z roku 1938;
- Cellar-Kefauverův zákon z roku 1950;
- The Antitrust Procedures and Penalties Act z roku 1974;
- The Antitrust Improvement Act z roku 1976.

Robinson-Patmanův zákon z roku 1936

Tento zákon byl přijat v roce 1936 v období vlády Presidenta F. D. Roosevelta. Řeší cenovou diskriminaci drobných obchodníků. Byl reakcí na ostrou soutěž, které tito drobní obchodníci čelili ze strany právě vznikajících obchodních řetězců. Podle předkladatelů zákona nebyla nižší cena zboží v obchodních řetězcích dána nižšími náklady, nýbrž jejich značné vyjednávací síly. Zákon proto mimo jiné zakazoval „*poskytování zprostředkovatelských provizí ve všech případech, v nichž obchodní transakce neprobíhala přes nezávislého zprostředkovatele, poskytování cenových a jiných výhod jen vybraným odběratelům, poskytování rabatů, pokud tím byla omezena soutěž apod.*“³⁹

³⁸ KLUSOŇ, V.: Spojené státy americké: Antitrustové zákonodárství, Týdeník Ekonom, 1993, č. 22, s. 55-56, ISSN 1210-0714.

³⁹ KLUSOŇ, V.: Spojené státy americké: Antitrustové zákonodárství, Týdeník Ekonom, 1993, č. 22, s. 55-56, ISSN 1210-0714.

Wheeler-Leaův zákon z roku 1938

O dva roky později byl schválen další antimonopolní zákon, tentokráte se zabývající ochranou spotřebitele. Podle tohoto zákona náleží poškozenému stejná právní ochrana, které by se dostalo podnikateli poškozenému nekalosoutěžním jednáním.

S tímto zákonem bylo spojeno zvýšení pravomocí Federální obchodní komise o ochranu široké veřejnosti před nesoutěžním jednáním podnikatelů. Zákon přiznal komisi pravomoc takovému podnikateli zvýšit pokutu, pokud obviněný do šedesáti dnů neuposlechl příkazu Komise zanechat dotčených činností.

Cellar-Kefauverův zákon z roku 1950

Cellar-Kefauverův zákon z roku 1950 byl přijat jako doplnění Claytonova zákona. Ten sice zakázal získávání akcií konkurentů, ale již neřešil případ, kdy podnikatel získával aktiva svých konkurentů. Tento rozpor odstranil právě Cellar-Kefauverův zákon, který upravoval legálnost fúzí. Zákon „zakazoval získávání akcií nebo aktiv konkurujících si společností v případě, že se tím podstatně oslabuje soutěž nebo se nastoluje tendence k vytvoření monopolu“.⁴⁰ Fúze jako takové nezakazoval, pouze za uvedených předpokladů. Zákon nebyl namířen proti malým podnikům, ale zakazoval fúze velkých podniků, resp. fúze velkých podniků s malými.

Tento zákon také založil novou pravomoc Federální obchodní komise, a to pravomoc schvalovat fúze ještě před jejich uskutečněním. Fúzujícím společností tedy uložil za povinnost ještě před vlastním uskutečněním fúze, požádat Komisi o posouzení legálnosti fúze.

The Antitrust Procedures and Penalties Act z roku 1974

Tento zákon, jak je již z jeho názvu patrné, zvyšoval sazebník pokut a trestů. Nově nyní mohla fyzická osoba za porušení Shermanova zákona být pokutována až do výše jednoho sta tisíc amerických dolarů, zatímco korporaci mohla být udělena pokuta až deset miliónů amerických dolarů. Dále stanovil, že na překročení Shermanova zákona se nemůže hledět pouze jako na přestupek, ale jako na trestný čin s trestní sazbou až tři roky vězení.

⁴⁰ KLUSOŇ, V.: Spojené státy americké: Antitrustové zákonodárství, Týdeník Ekonom, 1993, č. 22, s. 55-56, ISSN 1210-0714.

The Antitrust Improvement Act z roku 1976

Tento zákon pak upravoval procedurální otázky antimonopolní politiky.

8) Závěr

Cílem této diplomové práce byla charakterizovat americkou antimonopolní politiku z přelomu 19. a 20. století, okolnosti jeho přijetí, fungování jednotlivých předpisů a stručně nastínit vývoj Spojených států v 19. století, který vedl právě k přijetí antimonopolní legislativy na konci století.

Domnívám se, že cíl práce byl z mé strany splněn, všechny předpokládané otázky byly v práci zodpovězeny. S jakou přesností a kvalitou ponechávám na názoru čtenáře mojí práce.

Pro vypracování práce byl stanoven I dílčí cíl, jehož smyslem bylo porovnat úpravu platnou ve sledovaném období ve Spojených státech s platnou úpravou některé z evropských zemí. Bohužel, tento cíl práce se mi naplnit nepodařilo. Je to dáno tím, že při zkoumání problem jsem nenašel žádnou vhodnou evropskou úpravu antimonopolního práva.

Seznam použité literatury:

KUKLÍK, Jan, SELTENREICH, Radim. *Dějiny anglo-amerického práva*. Linde Praha. 2007. ISBN 978-80-7201-688-4

KUST, Jan. *Nejvyšší soud USA*. Ústav práva a právní vědy. 2013. ISBN 978-80-905247-6-7

PAGE, H. William, *The Ideological Origins and Evolution of U.S. Antitrust Law, in 1 ISSUES IN COMPETITION LAW AND POLICY 1* (ABA Section of Antitrust Law 2008

PANEŠ, Patrik, ŠÍMA, Josef. *Výzvy antimonopolní politiky v 21. století*. Acta Oeconomica Pragensia. 2005, č. 3. ISSN 0572-3043.

PAPADOPOULOS, Anestis S (2010). *The International Dimension of EU Competition Law and Policy*. Cambridge University Press. str. 8–9. ISBN 978-0-521-19646-8

PERITZ, Rudolph J.R.. *Competition Policy in America : History, Rhetoric, Law. :* Oxford University Press, USA

SCHERER, F. M., ROSS, D.: *Industrial Market Structure And Economic Performance*, 3rd Houghton Mifflin Company 1990. ISBN 0-395-35714-4. ed. Boston,

TINDALL, G. B., SHI, D. E.: *Dějiny Spojených států amerických*, 4. vyd. Praha, Nakladatelství Lidové noviny 2000. ISBN 80-7106-452-1

ZEMPLINEROVÁ, Alena. *Antimonopolní politika*. Praha: Národohospodářský ústav AVČR, 2001. ISBN none.

Odborný článek:

KLUSOŇ, V.: Spojené státy americké: Antitrustové zákonodárství, Týdeník Ekonom, 1993, č. 22, s. 55-56, ISSN 1210-0714.

Cizojazyčné resumé

The purpose of this elaborate is to show the situation in the United States of America in the 19th century leading to issue of new antitrust laws in the end of 19th century and in the beginning of the 20th century.

To be understandable, is dividend into several chapters. In the second chapter, I have tryed to compare the american antitrust laws from that period to some european antitrust policy.

Than comes the purpose of this work, the analysis of two earliest american antitrust laws. Than it continious with important legal cases from that time.

In the end I was trying to say my own opinion on this problem.